

כי הם היינו

ש"פ חיי שרה תשס"ט • גליון ז'

עלון לעידוד לימוד התורה בקרב אנ"ש

הרבצת התורה

לקט אודות פעולת התורה
בקירוב בני ישראל לאביהם שבשמים

**"דרך קלה יותר לפעול עליו –
כאשר ישפיעו עליו ללמוד תורה"**

והנה, כל האמור לעיל שייך גם לפעולה והתעסקות
בהפצת היהדות:

כאשר מדברים עם יהודי כדי לפעול עליו להתקרב
ליהדות, תורה ומצוותי, ע"י עניני ה"מבצעים" כו', ישנה
דרך קלה יותר לפעול עליו – כאשר ישפיעו עליו ללמוד
תורה באופן של הבנה והשגה.

ובפשטות: כדי לפעול על יהודי לקיים מצוה מתוך קבלת-
עול – דרושה יגיעה והשתדלות מיוחדת כו'; אמנם, כאשר
ידברו עמו אודות לימוד התורה באופן של הבנה והשגה –
הרי להיותו אדם שכלי שמעוניין וחפץ בענינים שכליים, יהי
נקל יותר לפעול עליו להעסיק את שכלו בשכל התורה.

מובן וגם פשוט, שיש צורך להבהיר לו שבכך אינו יוצא
י"ח, שכן, התכלית והמטרה דלימוד התורה הוא – "גדול
תלמוד שמביא לידי מעשה", קיום כל תרי"ג מצוות התורה,
וז' מצוות דרבנן, ואדרבה: קיום המצוות צריך להיות באופן
דהקדמת נעשה לנשמע:

אבל אעפ"כ, מכיון שאי-אפשר להתחיל בכל הענינים
בעת ובעונה אחת, מתחילים בענין א', ובנדו"ד – בכאנו
מ"זמן מתן תורתנו" – לימוד התורה, שבענין זה נקל יותר
לפעול עליו, והרי "מצוה גודרת מצוה" עד שיבוא לקיום כל
התורה ומצוותי בשלימות.

(ש"פ נשא תשמ"ה)

דבר התורה

בעמדנו בימים הסמוכים לכינוס השלוחים, הגנו מו-
ציאים לאור לקט כמה קטעים מדברי רבינו אודות הכרח
קביעות עיתים לתורה הן בעצמו והן עם זולתו.

* * *

מצות תלמוד תורה, עם היותו אחת מתי"ג מצוות
התורה, עולה הוא גם למעלה מהם, עד כדי מארז"ל הידו-
עה "ותלמוד תורה כנגד כולם". וכן אנו מוצאים בכל דברי
חז"ל ביטויים מפליאים אודות גודל מעלת לימוד התורה,
סגולותי (פרנסה, בריאות, נחת, שלום בית ועוד) ופעולתה
על הלומד, בני משפחתו וכל סביביו.

כך גם בדברי רבותינו נשיאינו מצאנו רבבות ביטויים מיוחדים בכל
עת מצוא לעורר אנשי דורם אודות הכרח לימוד התורה בכל יום, בכל
עת ובכל רגע "כי הם חיינו". דבר זה בא לידי ביטוי גם בקביעות תקנות
ללימוד בדוגמת חת"ת, רמב"ם, לקו"ת השבועי ועוד.

אך נקודה נוספת בולט בדבריהם הק', והוא: ההשפעה על הזולת
לקבוע עתים, ועוד יותר ללמוד עמהם.

ובאמת, ענין זה של לימוד לאחרים, הרי מלבד היותה חלק מהפצת
היהדות וקירובן של ישראל לאביהם שבשמים, הרי במצוות תלמוד
תורה הוא מעיקר המצוה ד"ולמדתם אותם".

ובנוסף על כל זה, הוא פעולתה על הלומד. לימוד התורה, בהיותה
פנימי - "ותורתך בתוך מעי", מתלבשת בשכל האדם ופועל עליו,
וממילא מתעלים שאר חלקי חיו "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה",
וכדברי רבינו בפנים.

מובן אם כן, אשר הרבצת התורה ושיעורי תורה ברבים חשובים
המה ביותר - והיא היא ראשית העבודה.

* * *

זוהי המטרה אשר שמנו לעצמנו, להגדיל תורה ולהאדירה, להפיצה
ולהרביצה, שכל אחד ואחד יקבע לעצמו שיעורי תורה בכל יום, הן
ביחיד והן ברבים, בחול ובשבת, בנגלה ובדא"ח.

ויהי"ר אשר ע"י לימוד התורה דרבים נזכה בקרוב ממש להזמן בו
"יהיו פנויין בתורה וחכמתה... לא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את
ה' בלבד... כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

מחלקת ההו"ל

שע"י ארגון יגדיל תורה

YAGDIL TORAH- 383 Kingston Ave.

Room 188 Brooklyn, NY 11213

P. 347.223.5943 E. YagdilT@gmail.com

W. www.YagdilTorah.org

להקדיש גליונות נוספים – נא להתקשר למספר שלמעלה

דירה בתחתונים ע"י לימוד התורה

"עיקר ההדגשה היא על קביעת עתים לתורה"

עפ"ז מובן גודל ההשתדלות בענין דקביעות עתים לתורה:

לכאורה, מכיון שהכוונה דעשיית דירה לו ית' בתחתונים נשלמת ע"י קיום המצוות בענינים גשמיים – צריכה להיות עיקר ההשתדלות לפעול את הענין דקיום המצוות, וא"כ, מדוע מדגישים כל כך שיש לפעול בקביעת עתים לתורה דוקא?!

הן אמת שגם ע"י לימוד התורה נפעל בירור השכל – אבל אעפ"כ, כל זה אינו אלא בנוגע לשכלו של האדם הלומד, ואין זה שייך לכח המעשה שלו, ועאכו"כ שאין זה שייך לבירור מציאות העולם, שכן, כדי לפעול את בירור העולם, לעשות לו ית' דירה בתחתונים – יש לעסוק בקיום המצוות בדברים גשמיים דוקא.

ואעפ"כ, עיקר ההדגשה היא על קביעת עתים לתורה, ולא עוד אלא שמסבירים שבשלב ראשון לא צריכים לדבר אודות ענינים אחרים (מעמדו ומצבו בעניני יהדות, קיום המצוות וכו') – שכן, כאשר יתחילו לדבר עמו אודות כמה ענינים ביחד, לא יפעלו עליו מאומה, גם לא בענין אחד, ולכן היותר – למחצה לשליש ולרביע...

"ע"י לימוד התורה נפעל הענין דדירה בתחתונים"

וא"כ, כאשר יש אפשרות לדבר עמו בענין אחד בלבד, קיום מצוה או לימוד התורה – מדוע מעדיפים לדבר אודות קביעת עתים לתורה, מהי התועלת שבדבר בנוגע לענין דדירה בתחתונים?!

והמענה לזה – בדברי הזהר "זכאין אינון ישראל דמשתדלי באורייתא... דבגינה יזכון לעלמא דאתי", היינו, שגם ע"י לימוד התורה נפעל הענין דדירה בתחתונים.

"אין כאן שום תכלית אחר מלבד עצם הענין דלימוד התורה"

והנה, אף שגם ע"י ההשתדלות בתורה פועלים את הענין דדירה בתחתונים ("בגינה יזכון לעלמא דאתי"), מ"מ, שלימות הענין דלימוד התורה הוא – לימוד התורה לשמה:

לימוד התורה לשמה פירושו – שאין כאן שום תכלית אחר מלבד עצם הענין דלימוד התורה, כלומר, לא רק שאינו לומד כדי לקבל שכר (שכר גשמי, או שכר רוחני), אלא אפילו לא כדי לפעול את הענין דדירה בתחתונים, שכן, כאשר יהודי לומד תורה, עליו להיות מונח בתורה בכל מציאותו, כך שאין מקום למחשבה אודות ענין אחר, אפילו ענין הכי נעלה כמו עשיית דירה לו ית' בתחתונים!

לימוד התורה צריך להיות רק מפני שזוהי תורתו של הקב"ה, כנוסח ברכת התורה: "ונתן לנו את תורתו" – כשם שקיום המצוות צריך להיות מפני ש"קדשנו במצוותיו וצווננו", ובלשון חז"ל: שכר מצוה מצוה", היינו, ששכר המצוה אינו שכר גשמי או רוחני, כי אם – המצוה עצמה כו'. ובלשון הידוע – תענוג בורא, שבאין ערוך כלל לגבי תענוג נברא.

"דוגמא-חי' . . באופן דכפליים"

כל האמור לעיל מוסיף התעוררות וחיות בהשתדלות לפעול על יהודים שיקבעו עתים לתורה.

וכאמור – יש להתחיל מהענין דלימוד התורה עצמו, היינו, לא לשם תכלית אחר, כדי לפעול את הענין דקיום המצוות (בירור העולם), כי אם עצם הענין דלימוד התורה, אלא שבדרך ממילא – "המאור שבה מחזירו למוטב".

וכמדובר כמ"פ שההשתדלות בכל זה תלויה (בין השאר) גם בכך שהוא בעצמו קובע עתים לתורה, שאז נעשית הנהגתו "דוגמא-חי" לכל אלו שנמצאים מסביבו.

ומובן, שכאשר רוצים לפעול קביעת עתים לתורה במדה מסוימת, צריך המשפיע בעצמו לעסוק בענין זה באופן ד"כפליים", וטעם הדבר – כמדובר כמ"פ שהמושפע עושה חשבון, ובצדק, שמספיק עבורו לעשות את ה"מחצה" ממה שעושה המשפיע, ולכן, צריך המשפיע להוסיף בזה כפליים, ה"מחצה" ממה שעושה המשפיע, ולכן, צריך המשפיע להוסיף בזה כפליים, ואז – יצליח לפעול על המושפע שיקבע עתים לתורה כדבעי ליה למיעבד.

(ש"פ לך תשמ"ה)

קביעות עתים לתורה – מדי יום ביומו

"שיעור קבוע . . ששום דבר שבעולם אינו מזיז אותו"

והנה, כל האמור לעיל אודות הענין דלימוד התורה – הרי זה בהמשך להמדובר בהתועדות שלפנ"ז, וכן במכתב הכללי, אודות ההשתדלות בענין שיעורים קבועים בתורה:

יש להשתדל ביותר וביותר אשר כל אחד ואחד מישראל – יהי' מי שיהי' – יקבע שיעור בלימוד התורה...

וההדגשה בזה היא – שצריך להיות שיעור קבוע, והכוונה בזה – הן לקביעות בנפש, והן לקביעות בזמן, שכן, אבן-הבוחן לדעת שענין זה אכן קבוע בנפשו, הוא – כאשר רואים שהדבר בא לידי פועל, שמדי יום ביומו יש לו זמן קבוע המוקדש ללימוד התורה, ובאופן ששום דבר שבעולם אינו מזיז אותו ואינו מפריע לו להקדיש זמן קבוע זה ללימוד התורה (כידוע דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בענין זה), הנה אז יודעים שזהו דבר קבוע אצלו – "קבוע לא בטיל".

ומובן, שכל האמור לעיל נוגע (לא רק לאלו שלעת-עתה לא היו להם שיעורים קבועים בלימוד התורה, אלא) גם לאלו שיש להם כבד שיעורים קבועים בתורה – שיש להם להשתדל להוסיף בזה עוד יותר, באופן ד"מעלין בקודש"...

"דוגמא-חי' . . שזוהי כל חיותו "ער לעבט אין דעם!"

ומובן, שהכוונה בכל האמור לעיל – הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע לפעולה על הזולת, ובודאי שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם, ובפרט כאשר מראה "דוגמא-חי" מהנהגתו האישית בזה, ובהדגשה – לא רק "דוגמא" סתם, אלא "דוגמא-חי", היינו, שרואים עליו שאין זה באופן דמן השפה ולחוץ בלבד, כי אם באופן שזוהי כל חיותו, "ער לעבט אין דעם"!

והמעשה הוא העיקר:

בכל מקום ישתדלו לפעול על כאו"א מישראל לקבוע שיעורים בלימוד התורה – הן אלו שעד עתה לא היו להם שיעורים בתורה, והן אלו שיש להם כבר שיעורים בתורה, שיוסיפו בזה כהנה וכהנה.

(ש"פ נח תשמ"ה)